

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

MEGLOPOTT BUDAPEST

HÚSZ ÉV ALATT AZ MSZP ÉS AZ SZDSZ KIFOSZTotta A FŐVÁROST. AZ ÚTFELÚJÍTÁSOK, A METRÓÉPÍTÉS ALATT TÍZMILLIÁRDOK TŰNTEK EL. A BKV-VEZETŐK VÉGKIELÉGÍTÉSÉRE MÉGIS SZÁZMILLIÓK JUTOTTAK.

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

VAN EGY ÁLMOM

Mindenkinek van egy álma, az enyém a BKV. Szeretnék csatlakozni a BKV Zrt. csapatához. Tudod, a BKV-nál ma már nem munkásfelvételt hirdetnek. Azok a csúnya idők már elmúltak. Ma már egy nagy csapat, egy nagy család tagja lehetsz, ha jelentkezel. A BKV honlapján magad is elolvashatod, hogy mostanság keresnek humánpolitikai igazgató csapatársat és buszvezető csapatársat. Ez utóbbiból, gondolom, többet is. Aki nap, mint nap utazik a BKV pontos, tiszta, európai szintű járatain, nyilván irigykedve nézi a sok csapatársat, és csak arra vágyik, hogy egyszer majd ő is csapatárs lehessen, humánpolitikai igazgató, buszvezető, vagy netán jegyellenőr. Hát nem gyönyörű a metró kijáratánál állva belekötni a sok civilbe, akik az ide-oda utazgatásukkal csak hiányt okoznak a Válatatnak, s Csapatnak?

Mivel mindannyian a piacról élünk, a biztonság kedvéért megnéztem, hogy mit kínál a BKV menedzsmentje a leendő társaknak. Buszvezető csapatársnak „gyakorlati idő alapján megállapított jövedelmet”, humánpolitikai igazgató csapatársnak „versenyképes jövedelmet”. Ez már valami, bár nem értem, hogy a buszvezetőnek miért nem lehet szintén versenyképes a jövedelme? Igaz, hogy a buszvezető bérletet is kap, meg munkásszállást, sőt sportolási lehetőséget, a szegény leendő humánpolitikai igazgatónak meg be kell érnie „béren kívüli juttatásokkal”. Ráadásul még bérletet sem kap, pedig egy körüti villamos közösségi együttléte össze sem hasonlítható egy fekete Audi magányával. Fűjj! Az-

tán egy szó nem sok, de annyi sincs a végkielégítésekről. Azt már tudjuk, hogy a korábbi humánpolitikai igazgatónál az is „versenyképes” volt, de vajon mennyit kap egy buszvezető? Ha én lennék a főnök, a fizetések rendezését alulról kezdeném. 100 ezernél senki sem kereshetne kevesebbet, még a takarítónő sem, és senki sem kereshetne egy milliónál többet, még maga a főfőigazgató sem. A korrupt, szemét „csapatársakat” pedig nagyívben vágnám ki.

MEGNYUGODTAM. MEGNYUGODTAM?

Megnyugodtam, olvasva a lapokat. Attól félttem, hogy szegény Szili Katalinnak ezentúl BKV-villamossal kell járnia. Iszonyú perspektíva. Igaz, ismertem egy államfőt Jugoszláviában, Dobrica Csoszicsot, aki úgy távozott az elnöki mandátuma lejártával, ahogyan jött: busszal.

Na, persze, ő „csak” egy író volt, „csak” a „szerb Tolsztoj”. Na, de ne aggodjunk! Katalin asszonynak nem kell felülnie a 2-es villamosra. Hála nagy-szerű törvényeinknek, 2017-ig lesz állami autója és sofőrje is. Az is állami. Meg titkársága is lesz, meg mindene lesz. Persze, nem csak neki, másnak is. Én nem adnék se autót, se sofőrt, se semmit. Kaptak eleget addig, amíg főnökök voltak. Persze, lehet, hogy tévedek. Adjunk meg nekik mindent, főleg a „távolságot, mint üveggolyót”, csak menjenek már!

TÉNYLEG EZT AKARJUK?

A King's City ügyében most már beljebb vagyunk. Tudod ez az a kis biznisz,

amely keretében egy nagy-nagy szórakoztató központot akarnak felépíteni a Velencei-tó partjára. Az ilyennél az a lényeg, hogy minél olcsóbb legyen, és minél több pénzt hozzon. Eddig ezt sikerült is elérni, hiszen a befektetők, nevezetesen Yoav Blum úr, aki teljesen véletlenül izraeli-magyar kettős állampolgár, olcsón jutott hozzá a tó partján lévő földekhez. Ez csak úgy ment, hogy a Gyurcsány-Bajnai-kormány kiemelt állami beruhásként kezelte, és innen kezdve nem kellett a hatóságoknál kilincselni, sorba állni, minden ment magától. Sőt, Gyurcsány idején módosították a szerencsejáték törvényt, lehetővé téve, hogy „az ország területén egyszerre hét amerikai típusú játékkaszinó működhessen, és egy-egy régióban egész kaszinóváros is kialakítható legyen”.

A szépen alakuló ügy azonban, úgy tűnik, más érdekcsoportoknak szúrja a szemét, ezért beleköptek a levesbe. Az alkuval szemben az ügyészség is, az Állami Számvevőszék is bejelentett kifogásokat. Kipattant az is, amiről eddig nem beszéltek, mivel Magyarországon nem volt, nincs, és nem is lehet antiszemitizmus. A vállalkozás mögött egészen véletlenül a 66 éves Ronald S. Lauder úr, hivatalos életrajza szerint „nemzetközi emberbarát, beruházó, műgyűjtő és közalkalmazott” áll. A név nem véletlenül ismerős. Lauder úr milliárdos, az Estée Lauder kozmetikai birodalom alapítójának gyermeke, manapság a Zsidó Világkongresszus elnöke. A szervezet, mint tudjuk, „gondoskodik a zsidók és zsidó közösségek jogairól és biztonságáról az egész világon; a zsidó közösségekkel együttműködve és nevükben lobbizik a kormányzati, kormányközi és egyéb nemzetközi szervezeteknél a zsidó népet érintő kérdésekben; és együttműködik minden néppel a béke, szabadság és igazság egyetemes eszméinek alapján”. Yoav Blum úr nyilatkozott, hogy az ügy mögött tekintélyes nemzetközi üzletemberek állnak, akik „nem adnák nevüket telekspekulációkhoz”, és a kaszinóváros fel fog épülni. Tényleg ezt akarjuk?

THÜRMER GYULA

A DOLGOZÓ EMBERNEK LESZ SZAVA!

BESZÉLGETÉS MÉSZÁROS LAJOSNÉVAL, BUDAPEST 6. SZÁMÚ VÁLASZTÓKERÜLET KB-KÉPVISELŐJÉVEL

Mészárosné Angéla ideológiailag és szakmailag rendkívül felkészült, nagy műveltséggel rendelkező ember. Évtizedekig dolgozott a közigazgatásban, s nem tiltolja, büszke a szocializmusban eltöltött évekre, s megbotránkoztatják a rendszerváltás óta végbement események. „Ez a sok lopkodás elképesztő. Mindenről kiderül, hogy hamis, csalóka, törvénytelen. Még Gorbacsov idején is kivégeztek két főt, súlyos gazdasági bűncselekmény elkövetése miatt. Szerintem vissza kellene állítani a halálbüntetést, és rendkívüli bűncselekmények esetén alkalmazni. Biztos vagyok abban, hogy az eleink által sokszor megénekelt és emlegetett Világforradalom eljön, és a dolgozó embernek is lesz szava.”

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Szüleim baloldali gondolkodású emberek voltak. Ez az elkötelezettség természetes volt a családban. Minden ment a maga természetes útján megszokás nélkül. KISZ-tag voltam, aztán 1971-ben, mikor már a BM-ben dolgoztam, felvettek a pártba. Büszke vagyok erre az időszakra. Alapszervezeti szinten voltam vezetőségi tag. Oktatással és beiskolázással foglalkoztam. Egész életem a kommunista meggyőződés itatta át.

– *Mit szoktál olvasni?*

– Nagyon szeretem az irodalmat, verseket, történelmi tárgyú könyveket és a politikai írásokat. József Attila, Szabó Lőrinc, Baranyi Ferenc a kedvenceim. Kedvelem a Moldova-könyveket, a szocializmus idején megjelent írásai hiteles természetrajzát adták a kornak, felvetette a rendszer hibáit is, amit meg kellett volna szívlelni. Persze nem csak az ő, hanem a mások kritikáit is, mert így sok kellemtelen helyzetet elkerülhettünk volna.

– *Az 1989-es ellenforradalom váratlanul ért?*

– 1983-ban megjelent egy broszúra, Keresztes hadjárat a szocializmus ellen címmel. Egy Amerikában élő orosz újságíró írta. Pontosan szemlélteti azt az eszközrendszert, amit a Nyugat és az Egyesült Államok bevetett a szocialista országok ellen. Már az 1950-es években kidolgoztak egy stratégiát arra vonatkozóan, hogy a szocialista országokat visszavezessék az úgynevezett demokráciába, aminél keményebb diktatúrát nem volt szerencsém ismerni. Ezt most mindenki jól láthatja. 1956 volt ennek az első megrázó eseménye Magyarországon. Erről az időszakról eléggé egysíkú, szegényes mondanivalójú irodalom emelhető le manapság a könyvesboltok polcairól. Ki kell emelni, hogy nem lehet összekeverni az akkori értékelést a

jelenlegivel, de az akkori értékelés nélkül nem beszélhetünk tárgyilagosan az ellenforradalomról. Kihirdetik Tóth Ilonát hősné, és párhuzamosan annulálni akarják a mi történelmünk progresszív eseményeit. Nem csak a szocializmust, hanem a Dózsa-felkelést és a Tanácsköztársaságot is meghamisítják, vagy egyszerűen kihagyják, mintha nem is létezett volna.

– *Elkerülhető lett volna a rendszerváltás?*

– Lehet, hogy másként kellett volna felépíteni 1956 után az ellenforradalmárokkal szemben, bizonyos esetekben keményebben. A szocialista forradalmak soha nem csináltak rendes nagytakarítást. Mindig maradt egy értelmiségi réteg, amely őrizte az ideológiát és beszúrta a társadalom szövetébe. Létezett egy kapcsolatrendszer, amely azonnal élővé tudott válni. Az Egyesült Államokban pedig végezték azt a rendkívül finom aknamunkát, amely meghozta a rendszerváltást. Először gazdaságilag fogták meg a szocialista országokat, és így egyre több mindent megtehettek. A háború után felépítette a nép ezt a hazát nélkülük. Nem kellett volna ennyire erős szállal kötnödni a kapitalista országok gazdaságához.

– *Néha visszaköszönnek ma is a szocializmus vívmányai.*

– Mostanában újra a szövetkezeti forma bevezetéséről beszélnek, persze nem úgy, mint a Kádár-rendszerben. Elhallgatják azt, hogy a szövetkezetek ugyanazon alapelven működtek. Rájöttek, hogy ami szét lett verve, az nem is volt rossz.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Szeretek a családommal lenni. Sütőkészítok, általában én szervezem a családi összejöveteleket. Mindenki szereti a tyúkhúslevest és a mákos ételeket. Rossz néven vettem, hogy az EU belekontárkodott a fogyasztási szokásainkba. A mákot meghagyták, de az élet számtalan területét

Mészáros Lajosné

1945. november 4-én született Pesterzsébeten. Iskoláit Budapesten végezte, az V. kerületi Kossuth Zsuzsanna Leánygimnáziumban érettségizett, latin-orsz tagozaton. Később elvégezte a Rendőrtiszti Akadémiát és a Marxista Esti Egyetemet. 26 évig a BM-ben dolgozott, utána 15 esztendeig egy fővárosi önkormányzat humánpolitikai főmunkatársa lett, oktatási és továbbképzési tevékenységet folytatott. 62 éves korában ment nyugdíjba.

Már nyugdíjas volt, mikor beiratkozott egy számítástechnikai tanfolyamra. Több kurzust is elvégzett, hiszen a XXI. század forradalmárának ismernie kell a legújabb tudományos vívmányokat, és ezekkel a lehetőségekkel élnie kell a mindennapi életben.

diktatórikusan agyonszabályozták. Mi köze az EU-nak a mi sajátos szokásainkhoz?

– *Mi a véleményed a jelenlegi állapotról?*

– Ez a sok lopkodás elképesztő. Mindenről kiderül, hogy hamis, csalóka, törvénytelen. Még Gorbacsov idején is kivégeztek két főt, súlyos gazdasági bűncselekmény elkövetése miatt. Szerintem vissza kellene állítani a halálbüntetést, és rendkívüli bűncselekmények esetén alkalmazni. Biztos vagyok abban, hogy az eleink által sokszor megénekelt és emlegetett Világforradalom eljön, és a dolgozó embernek is lesz szava. ■

BUDAPESTI KÖZTÖRVÉNYESEK VÁLLALKOZÁSA

A szabaddemokraták és a szocialisták az elmúlt húsz évben pártjaik kifizető-helyeivé züllesztették a Budapesti Közlekedési Vállalatot. Milliárdok tűntek el a 4-es metróra, a Combino villamosokra, százmilliókat fizettek ki „barátok” végkielégítésére. Most összeeszték a koncon, egymást ölik a maradékért, egymást dobják fel a Fidesz barátságáért cserébe. A BKV közben végképp tönkremegy.

Demszky Gábor főpolgármester, Hagyó Miklós főpolgármester-helyettes, Kocsis István BKV vezérigazgató. Az elmúlt hetekben nem volt nap, amikor ne kiáltottak volna egymásra kígyót-békát. Nem volt esti híradó, amelyekben egyikről vagy másíkról ne derült volna ki valamilyen stikli.

Kiderült, hogy Demszky és a BKV-felügyelő Hagyó jóváhagyásával vagy félrenézésével százmilliókat fizettek ki a közlekedési vállalat vezetőinek. Nem fizetesként, végkielégítésként. Nem csak a több évtizedes munka után, hanem akár alig egy éves ténykedés eredményeként. A milliós havi fizetések, szolgálati autók, prémiumok és egyéb juttatások után.

TEHETSÉGES MUNKAVÉGZŐK

Bosnyák Gyula például 12 hónapig sem volt a BKV stratégiai igazgatója, amikor majd 39 millió forintos végkielégítéssel távozott, amit főnökei megtoldottak egy tízmillió prémiummal is. Miért kapta mindezt? Nos, egy menetrendért, amely soha nem lépett életbe... Olti Ferencet a DBR Metró Projektigazgatóságának helyettes-vezetői posztjáról egy év és nyolc hónap múltán rúgták ki. Harminckétfélmillió forintot fizettek ki cserébe. Miért is, netán azért, hogy hallgasson, mire mentek el a 4-es metróra szánt milliárdok?

Zelenák Tibor pedig alighanem sajátos újságírói Pulitzer-díjat is kiérdemelne azért, hogy a BKV sajtóirodájának éléről 21 millió forintot zsebre téve távozott.

Szalainé Szilágyi Eleonóra személyzetis majd százmillió bántapénze már csak hab a tortán, a pofátlanság SZDSZ-es és MSZP-s csúcsa.

Mit tudhattak ezek az urak és a fent említett hölgy, hogy ennyire díjazták szolgálataikat?

Aligha vonható kétségbe, hogy ide vezethető vissza a BKV jelenlegi 80 milliárd forintos hiánya. Az ő ténykedésük

idején veszett nyoma a költségvetési milliárdoknak. Az ő sikeres „munkájuknak” is köszönhető, hogy a budapesti buszok átlagéletkora 16 év fölötti.

AZ URAK ÖSSZEESZTEK

Mindez azonban csak a kívülállóknak, a magyar politikai és gazdasági elit „perifériáján” élő majd tízmillió embernek újdonság. Az MSZP és az SZDSZ vezetői ezzel tökéletesen tisztában voltak, s ne legyenek kételyeink, nem használtak – vagy használnak – más módszereket a Fidesz vezette városok zömében sem.

A közös lopás vagy annak jövőbeli lehetősége összetartotta és hallgatásra kényszerítette az urakat és hölgyeket. A baj Gyurcsány Ferencel kezdődött, amikor Fletó, Kóka János és társasága hatalomra került, mindent magának akart, s álságos lemondása idejére lényegében sikerült is mindent ellopniuk. Bajnai Gordonékra a nyomok eltüntetése, illetve az IMF- és EU-hitelek kellő helyre távolítása maradt.

Az SZDSZ és az MSZP politikusai rájöttek, lépniük kell, ha épségben akarnak elmenekülni a hajóról, s főleg, ha rajta akarnak maradni. Ekkor kezdtek ki-robbanni a fővárosi gazdasági botrányok is. Először a VII. kerületben, amikor Hunvald György polgármesterről „kerültek ki iratok” a Fideszhez, illetve az ügyészséghez. Most elérkezett az idő a legnagyobb falathoz, a főpolgármesteri hivatalhoz, a leglátványosabb pénzkiszervező helyhez, a BKV-hez. Budapest vezetői is elkezdtek egymást „feljelenteni”, hogy őket büntetlenül hagyják, esetleg még juttassanak is nekik valamit a jövőben.

DEMSZKY AZ ELSŐ

Demszky Gábor nem véletlenül tudta megtartani húsz éven keresztül posztját, most is először lépett. Azzal tisztá-

ban volt, hogy főpolgármester még egyszer nem lesz. Azt is tudnia kellett, hogy húsz év nyomait képtelenség eltüntetni, egy-két „csontváz” biztosan marad valamelyik szekrényben. Metró, Combinó, vagy csak valamelyik útfelújítás, amelyet akár egy évre rá is meg kellett ismételn... Demszky Gábor egy ideje már gyaníthatóan nem álmodott politikai karrier-ről, büntetlenségről és nyugodt, gazdag öregkorról azonban igen.

Mit lehet ez esetben tenni? Meg kell alakítani a jövő hatalommal, a Fidesszel.

Így történt-e? Nézzük a tényeket. Az SZDSZ mára eltűnt a politika színpadáról. Kellott ehhez természetesen a mérhetetlen korrupciójuk és esztelen politikájuk is. De kellett Fodor Gábor is, aki elkezdte, majd Retkes Attila, aki SZDSZ-elnökként befejezte a párt szennyes ügyeinek kitergetését, a régi gárda, Pető-Magyar-Kuncze lejáratását. Demszky támogatta Fodort, és ott áll Retkes mögött is. Nagyjából ezzel egy időben kezdtek napvilágra kerülni a BKV-bal-hék, amelyek érdekes módon elsősorban a szocialista Hagyó Miklóshoz kötődtek. Mindeközben – megint csak láss csodát – a Fidesz politikusai mintha elfeledtek volna a korábban oly gyűlölt Demszky Gáborról.

MSZP-S ÜZLETEMBER

Hagyó Miklós az üzleti világból érkezett az MSZP-be, s igen sikeresen gazdálkodta be magát Budapest vezetésébe is. Politikailag is erős és befolyásos ember lett, szinte a semmiből. Ennek a leg-elemibb politológusi tankönyvek szerint is ára van, nagyon sok kompromisszumot kellett kötni érte.

A BKV-t kétségkívül ő felügyelte, ám legfeljebb 2006 óta, s akkor sem egyedül, és főleg nem csak a saját embereivel. Demszkyvel jóban volt, együtt váltogatták a BKV vezetőit is, együtt hozták oda Kocsis Istvánt is. A főpolgármester-helyettes sokat szerepelt, sokszor Demszky helyett is, ilyenkor az ember óhatatlanul a helyettesített pozíciójába képzei magát. Gyurcsány háttérbe vonulása után az MSZP írá-

nyítása sem tűnhetett elérhetetlen álmoknak. S akkor hirtelen mindenki nekiesett. Nem csak nagy ügyekben, kicsikben is. Kiderült: a főpolgármester-helyettes odatette egy BKV-s állásba saját szövegívőjét, a hölgy prémiumot is kapott innen és onnan is. Kít érdekelt az ilyen ügy eddig a magyar politikai elitben? Kocsis BKV-vezér is, akiről eddig azt hitte, az ő embere, nekimegy? Mit lehet ekkor tenni? Kítől lehet támogatást szerezni? Hagyó egyelőre hátrébb lépett, lemondott a BKV felügyeletéről.

Mi lesz? Ne vetítsük előre a jövőt, azonban érdemes figyelni a jövőben, hogy kiről mit mond Hagyó, és ki és mit róla. Akár MSZP-ben, akár Fideszben.

A SIKERES MENEDZSER

Kocsis István BKV-vezér nem közlekedési szakember. Volt ő már főosztályvezető és államtitkár-helyettes az Ipari Minisztériumban is, irányította a privatizációs szervezetet, dolgozott a német RWE áramszolgáltatónál, majd a Paksi Atomerőmű élére került, ahonnan útja a Magyar Villamos Művek élére vezetett. Megértette magát ilyen és olyan kormányokkal, persze főleg az MSZP vezetésével. Kitűnő káder.

A BKV végkielégítési botrányát pillanatnyilag úgy kezeli, mintha életében se hallott volna erről a kifejezésről. Így csak egy apró életképet emlékeztetőül. Bizonyos Szentgyörgyi Zsolt az MVM-től érkezett a BKV-hoz. Összesen mintegy 45 millió forintos végkielégítéssel hagyta ott előző cégét az informatikai vezérigazgató. S találják ki, hogy a BKV-n és az MVM-en kívül még hol dolgozott Szentgyörgyi úr? Nos igen, a Paksi Atomerőműben. Mi több, egy időben az atomerőműtől és az MVM-től is fizetést kapott. Bizonyos Kocsis István vezérsége alatt.

Természetesen ez az információ is hirtelen, most került az újságok címlapjára. S forrását nehéz megtalálni, hogy kinek áll érdekében? Találják ki...

Azon azonban a fentiek elolvasása után aligha kell gondolkodni, hogy miért nem érdekel senkit, milyen és mennyibe kerül a budapesti tömegközlekedés. Milyen és mikor jár a busz, a villamos, a trolly vagy éppen a metró. S ha a fenti urak és támogatóik maradnak, nekik az is csak akkor fog feltűnni, hogy nincs már se busz, se villamos, se metró, amikor kitergetik, hogy melyikük „szervezte ki” a buszt, a villamost, a metró... Járatritkításuk csak akkor ér véget. ■

HAGYÓ MIKLÓS DEMSZKY GÁBORRAL, AMIKOR MÉG JÓBAN VOLTAK. KOCSIS ISTVÁN GYURCSÁNY FERENCCEL – SOHASEM VOLTAK ROSSZBAN

Végkielégítések a BKV-nál

(20 millió forintnál nagyobbak)

Szalaiiné Szilágyi Eleonóra humánpolitikai igazgató:	96 millió forint
Tölgyesi Vilmos műszaki igazgató:	42,5 millió forint
Bosnyák Gyula stratégiai igazgató:	38,9 millió forint
Donáth Zoltán műszaki vezérigazgató-helyettes:	38,7 millió forint
Regőczy Miklós kommunikációs vezérigazgató-helyettes:	34,4 millió forint
Olti Ferenc, DBR Metró Projektigazgatóság vezérigazgató-helyettese:	32 millió forint
Menyhért László közlekedési vezérigazgató-helyettes:	30,3 millió forint
Futó Sándor főtanácsadó:	30,2 millió forint
Tóth Norbert gazdasági igazgatóhelyettes:	29,3 millió forint
Bognár Gábor gazdasági ügyvezető-helyettes:	25,3 millió forint
Nemcsics Róbert informatikai igazgató:	25,1 millió forint
Kotulyák Tamás értékesítési főosztályvezető:	21,9 millió forint
Zelenák Tibor főosztályvezető:	21 millió forint

SZEGÉNY GAZDAG POLITIKUSOK

Bukhat csúfosan is a magyar miniszterelnök vagy parlamenti elnök, még évekig kap sofőrt, autót és titkárokat. Természetesen a képviselő uraknak és hölgyeknek is jár végkielégítés akkor is, ha nem választják meg őket.

„A közjogi méltóságok, amikor nyugalmába vonulnak, illetve megbízatásuk megszűnik, akkor nemcsak magánemberként élnek, hanem igen fontos társadalmi szerepet töltenek be, és ennek a társadalmi szerepnek az ellátásához szükséges minimális eszközöket és minimális háttérrel biztosítani szükséges.”

Ezzel a mondattal indokolják – esetünkben Mécs Imre egykori SZDSZ-es, most éppen MSZP-s képviselő –, hogy miért kell távozásuk után is akár hosszú évekig fizetnünk a „közjogi méltóságokat”. Ezért jár 2013 novemberéig neki a sofőr és az autó és 2011 júliusig a kétfős titkárság. Mindez természetesen járt – esetében négy évig, hiszen állami kocsit annyi időre kapnak még, amennyi ideig posztjukon voltak – Orbán Viktornak is. A volt miniszterelnök így állami pénzen szervezhette a Fideszt. Mint ahogy állítólag az MSZP megújításán is adóforintokért fog küzdeni Szili Katalin is. A leköszönt házelnök szeptember elsején még felvette 4,5 millió forintot végkielégítését, majd limuzinjába ült, amely 2017-ig oda szállítja, ahova akarja. Természetesen a parlamenti képviselők is, amennyiben nem választják újra őket, azaz megbuknak, kapnak hat hónapnyi bánatpénzt.

SZILI KATALIN MAGYARORSZÁGÉRT DOLGOZIK. ÁTVESZI A MÁLTAI LOVAGREND KITÜNTETÉSÉT

Hasonló juttatás jár az Alkotmánybíróság és a Legfelsőbb Bíróság távozó elnökének is. A volt köztársasági elnökök pedig életfogytiglan lakást és tiszteletdíjat kapnak, amit haláluk után özvegyük is örököl.

Talán el lehet fogadni azt, hogy aki egyszer – így vagy úgy – képviselte Magyarországot, annak ne kelljen utána lyukas talpú cipőben járnia. Itt azonban nem erről van szó.

Ahogy Mécs úr is elmondja: a plusz pénz, az autó, a sofőr, a titkárnő, az nekik azért kell, azért jár, hogy reprezentáljanak. Az ország érdeke, hogy külsőségekben is megmutassák, ők a „közjogi méltóságok”, az ország első emberei, az elit.

Ocsmány demagógia azt gondolni,

hogy ezt saját vagy támogatóik pénzéből tegyék, s ne az adófizetők rezsijére menjen. Szintén üres populizmus az, hogy válság idején, amikor munkahelyek százai szűnnek meg, tízezreket lakoltatnak ki, ne jusson pénz politikai rongyozásra.

A bezárt Herz munkása nem kap végkielégítést. Nem azért mert nem jár, hanem mert nincs meg a pénz. Nem a melós vitte csödbe a gyárat, ő becsülettel dolgozott. Na, de ez kit érdekli. S természetesen nem, hogy plusz juttatásokat, a munkaruháját sem kapja meg húsz le dolgozott év után.

A munkás jövőjéről, családjá megélhetéséről beszélni demagógia és populizmus. ■

Maffia magyar módra

A képen látható hirdetés olvasása után tettem egy próbát, és felhívtam a megadott telefonszámot. Valaki felvette a telefont – bemutatkozás nélkül – és készségesen válaszolt a „segítségkérésre”. A folyamat úgy zajlik, hogy megbízást adok nekik, majd két nagydarab ember – szó szerint kell venni, mert ezt mondta az ügyintéző – megkeresi az adóst és jobb belátásra, fizetésre bírja.

Kérdeztem a nevét nem mondó embertől, hogy ez bevált, legális módszer-e? Válasz: igen, miért ne! Megjegyeztem, szerintem bűncselekményt követnek el az önbíráskodással.

Persze letette a telefont.

Hol a rendőrség?

Mi történhet azokkal a szerencsétlen emberekkel, akiket ezek a nagydarab fickók megkeresnek?

Ki védi meg azokat, akik uzsorások karmaiba kerültek? Ki védi meg azokat, akik elvesztett munkahelyük miatt nem tudnak fizetni? Ki védi meg azokat, akik betegségük miatt szorultak kölcsönre? Ki védi meg azokat, akik nem is tartoznak, csak valaki rájuk fogta?

Ezernyi kérdés, a kormány, a rendőrség tehetetlen.

Meddig még?

DABASI TAMÁS

ANTIFASIZMUS SZLOVÁKUL-MAGYARUL

Szlovákia Kommunista Pártja egész napos rendezvénnyel emlékezett Besztercebányán az 1944. augusztus 29-i antifasiszta Szlovák Nemzeti Felkelés 65. évfordulójára. A megemlékezésen Cseh- és Morvaország Kommunista Pártja mellett a Munkáspárt is képviseltette magát Vajda János alelnök és Arató István, a nagybudapesti elnökség tagjának személyében. A Munkáspárt delegációja Jozef Hrdlicka, az SZKP és Vojtech Filip, a cseh párt elnökével közösen vett részt a felkelés monumentális nemzeti emlékhelyénél tartott központi állami ünnepségen is.

A szlovákok méltán lehetnek büszkéek az eseményre, hiszen az Közép-Európa legnagyobb antifasiszta felkelése volt. 18 ezer partizán és több tízezer szlovák katoná vett részt a fasiszta Tiso-rendszer és a német megszállás elleni harcokban, majd a Szovjet Vörös Hadsereggel közösen Szlovákia teljes felszabadításában. Az évforduló ma is hivatalos állami ünnep, minden településen helyükön hagyták a felkelés eseményeit megörökítő emlékhelyeket. Ám a hivatalos politika és történetírás igyekszik meghamisítani a nemzeti felkelés történetét, egész természetét, elhallgatják a kommunisták kiemelkedő szerepét és áldozatait.

A szlovák kommunisták ünnepi KB-üléssel tisztelegtek az évfordulónak. Ezen felszólalt Vajda János is, aki többek között elmondta: „a Munkáspárt tagjai számára példa, hogy a Szlovák Nemzeti Felkelésben több nemzet fiai mellett magyarok is harcoltak a szlovákokkal válllvetve a közös ügyért, a szabadságért. A magyar kommunisták büszkéek a Petőfi Sándor brigádra, a Rozsnyó környékén harcoló sok száz bányászra, Fábry Józsefre, Nógrádi Sándorra, Adler Károlyra, Grubics Zoltánra, Tömpe Andrásra és a több ezer szlovákiai magyar antifasiszta harcosra”. A történelmi évforduló is kötelez bennünket: ne engedjük, hogy a mai kapitalista rendszer, kormányaink bármilyen politikai szándékkal szembeállítsák, összeugrasszák országainkat, a szlovák és a magyar embereket – mondta.

Az évfordulón a szlovák kommunisták is kimentek az utcára. Vörös zászlós, transzparenses menetükkel végigjárták és megkoszorúzták a felkelés központjának emlékhelyeit. A felvonulást – vé-

gig antifasiszta jelszavakat skandálva – a szlovák ifjú kommunisták aktivistái vezették végig a városban. A kommunisták méltó ünnepe egy egykori partizánfaluban tartott baráti találkozóval ért véget. A kis település – amely láthatóan őrzi az elődök harcának emlékét – szinte apraja-nagyja jelen volt a kulturális műsorral, s tábortűzgyújtással tarkított esti megemlékezésen.

A szlovák kommunisták örömmel fogadták, hogy a Munkáspárt is jelen volt az ünnepen. Most különösen fontos, hogy rendszeres kapcsolatok legyenek a szlovák és a magyar párt között – hangzott el kölcsönösen a megbeszéléseken. ■

65 éve szabadult fel Románia

A Román Szocialista Szövetség Dolj megyei szervezete és annak ifjúsági tagozata egy sor programmal emlékezett a felszabadulás napjára, amelyen megvitatták az akkori eseményeket, megemlékeztek a hősookról, és egy színvonalas fotókiállítás is megtekinthetők az érdeklődők.

A „Tegnap, Ma, Holnap: Nemet a faszizmusra, Nemet a háborúra” című eseménysorozaton több civil szervezet, emberjogi aktivista és a sajtó is képviseltette magát. A felszólalók kiemelték, hogy 1944. augusztus 23-a a fasizmus feletti győzelem napja. Ez a dátum már nem nemzeti ünnep a szomszéd-

dos országban, de vannak, akik megemlékeznek arról az időszakról, amely egész Európa számára döntő jelentőségű volt.

Ion Antonescu fasiszta diktatúráját megdöntötték a demokratikus-hazafias erők, és Románia szembefordult a náci Németországgal. A felszólalók elítélték a napjainkban Európa-szerte felbukkanó fasiszta jelenségeket és a fasizmusnak a kommunizmussal való összemosását, a kommunizmus kriminalizálását.

Két nappal korábban a Román Szocialista Szövetség Dolj megyei szervezete Virgiliu Zbaganura emlékezett. A jelenlévők az előtt a kommunista forradalmár

előtt tisztelegtek, aki 1992-ben tisztázatlan körülmények között halt meg.

A rendezvényen elítélték a dolgozók jogainak sárba tiprását, a szakszervezetek munkájának egyre nagyobb mértékben való ellehetetlenítését.

Virgiliu Zbaganu harcának nincs vége, míg a dolgozó ember másodrendű állampolgár saját hazájában!

KEGYETLEN HALÁL AZ EGÉSZSÉGÜGYNEK

A magyar nép soha sem tartozott az optimista nemzetek sorába, volt azonban már hazánk a legvidámabb barakk. Az „átkosnak” hívták rendszerben. Nekem az igazán átkos az elmúlt 20 év, napjainkig. Én most kezdek optimista lenni, és remélem, hamarosan a magyar nép is optimista lesz. Tudják miért? Mert vagy elpusztul, vagy egy emberibb jövő elé néz. Ez csak rajtunk múlik!

Kitalálta egy lényegtelen méretűre zsugorodó, de annál agresszívebb törpe párt, hogy adjuk el az egészségügyet. Csak azért, mert ezzel jól járnak néhányan. Nem a betegek, a TB-t fizetők, a kórházi dolgozók, az orvosok, hanem a nagy tőkével rendelkező vállalkozók. Persze, az SZDSZ ezt nem így mondta. Azt ígérte, hogy mindenki jól fog járni ezzel, mert pénzt hoznak a befektetők. Valóban, a felvásárlók hoznak pénzt. Csak azt nem mondták, hogy sokkal többet visznek el. Meg azt sem közölték, hogy nem mindenki fog részesülni az ellátásból. Azért nem, mert ami másé, az nem a tiéd. Akkor, ami a közös vagyon, miért adják oda egyes embereknek, üzleti csoportoknak, befektetőknek?! Ezt hívják bűnözésnek.

Szoktam járni kórházakban, klinikákon és egészségügyi oktatási intézményekben. Nem azért, mert gyakran vagyok beteg, hanem mert ott dolgozom. Mindenütt járok, a gazdasági igazgatóságtól, a kórtermeken keresztül, a mosodán át a konyháig. Látok mindent. Mondogadják, hogy nincs pénz semmire, meg hogy pazarló a rendszer és az a fránya hálapénz. Igen, pazarló! Nem is értem, hogy amikor napokig kell sorban állni, hogy orvos lássa a beteget, vagy amikor a csecsemő intenzív osztályon nincs gyógyszer, akkor a gazdasági vezetőség épülete hogyan lehet csodásan modern, klimatizált teljesen, a mahagóni bútorok mellé a különlegesen drága fémből készült kilincsek dukálnak. És ott csak „szép emberek” dolgozhatnak. Kicsit a valóságshow hangulatára emlékeztet ez engem. Úgy tűnik, hogy ott mindenki modell (vagy volt valamikor), és 20 év-

vel kevesebbnek néz ki a koránál. Érdekes ez, olyan, mint egy nagy család. Na, nem azért, mert az osztályharc, a kemény munka összekovácsolta őket. Csak valahogy a vezetéknevek gyakran megegyeznek, meg hasonlítanak az arcok. Biztos ezért van az, hogy mindenki mást nem odaválnak gondolnak az ottaniak. Azt nem is tudom, hogy amit csinálnak, azt mennyire lehet munkának nevezni, de azt igen, hogy gyakran a legnehezebben eldöntendő feladat, hogy milyen ebédet rendeljenek valami flancos étteremből. Persze, szigorúan fitness-menüt. Ezek szerint a munkájukhoz nem sok energia kell...

Az is döbbenet, hogy egy egyszerű vizsgálatra nincs pénz, mert az állam nagyon alacsony volumen-korlátot határoz meg az intézményeknek. Ez azt jelenti, hogy havonta csak bizonyos számú beteget láthatnak el. Én azt nem értem, hogy miért csak olyan költségeken spórolnak, ami a betegellátáshoz kell. Nem vicc, hogy ezen kívül minden baromságra költenek a belső berkekben, az ajándékönyvektől, a szervezeti egységek feldarabolásán át, a különböző kinevezésekig mindenre. Csak a gyógyításra nem. Van, teszem azt, egy alkalmazott. Közel a tűzhöz. Nem lehet vitatni a tudását és munkájának érdemeit. Azonban nagyon érdekes, hogy valaki hogyan lehet egyszerre dékán, intézetvezető, egyetemi tanár és még orvos is. Úgy napi nyolc órában. Hétfvégén nem. Ezenfelül, ha ügyeletben van, avagy valami munkához tartozó út, akkor dolgozik, minden költsége fedezve, a titkárnő biztosítva van. Aztán gondoskodnak az utánpótlásról is. Lesz orvos Magyarországon a jövőben is. Csak

talán egy magyar se lesz köztük. Valóban, nagyon drága az orvosképzés. Visszont nagyon nagy szükség van az orvosokra. Képzik is őket az egyetemeken. Azt kevesen tudják, hogy már alig van államilag támogatott orvosképzés hazánkban. Érthető a cél: fizessenek minél többen a tanulásért. Ha más nem, majd jönnek a külföldi hallgatók. Jönnek is. Attól, hogy Magyarországon egyre több a szegény, van pénz a világon. A gazdagok gyerekei a világ minden tájáról felvételt nyernek. Ha a magyar nem tud fizetni, hát ne tanuljon. És a kormány nyugodt ez ügyben...

Komoly kérdés a hálapénz. Szeret adni az ember hálából valamit azoknak, akik segítettek rajta. Nem is ezzel van a gond. Hanem azzal, hogy ez már a korrupció melegágya lett. Mert gyakran kiszorul mindenhol az, aki nem tud adni. Vagy kevesebbet, mint a másik. Esetleg neki nincsenek bennfentes ismerősei ott, ahol „el lehet intézni valamit”.

Mikor fog ez változni? Csak akkor, ha észreveszik az emberek a tőke mocskos talpát a torkukon. Akkor már nem fog kételkedni az ember, amikor életveszélybe kerül, és senki nem akar segíteni rajta. Akkor már nem fog kételkedni az ember, amikor a gyermeke beteg lesz, és senki nem akar segíteni rajta. Akkor már nem fog kételkedni az ember, ha végre saját kezében lehet a sorsa és nem mások alattvalója lesz. Ez hamarosan be fog következni, mert a magyar egészségügy már nagyon beteg. Haldoklik. Vagy felépül és jobban vigyáz magára, vagy a kormány végrehajtja a halálos ítéletet.

FOCISIKER A KORMÁNY ÁRNYÉKÁBAN

A múlt héten a Debrecen focicsapata másodsorra is legyőzte a bolgár Levskit, így felkerült a Bajnokok Ligájának főtáblájára. Másfél évtizede nem szerepelt magyar csapat ebben a nemzetközi versenyben, mégis, gondolataimnak keserűbb az íze, mint a győzelem mámorára.

Valamikor régen fociztam, és szerettem a focit. Az életem másképp alakult, nem folytattam a játékot, később meg még a nézéséből is kiábrándultam. Legalábbis a magyar fociból.

A BL-döntőket és a VB-t mindig meg-nézem, és elcsodálkozom, hogy miért tudnak a külföldi focisták ilyen jól játszani. Nehogy azt mondja nekem most valaki, hogy a pénz miatt. A nagy klasszisok legtöbbször majdhogynem utcagyerekként kezdte, és tehetsége volt hozzá – ezért emelhetette tudását magas szintre. Persze idővel a gázsija is megnőtt, amit nem sajnállok tőle, megérdemli, de mégis elítélem. Nem szabadna ennyi pénzt szétosztani, szerződésekre költeni. Ha rajtam múlna, nem is engedném, hogy más nemzetben focizzon valaki, csak azért, mert ott többet fizetnek. Így halálra van ítélve a nemzeti foci.

Az is felháborító, hogy az állami televízió nem közvetítette a szófiai összecsapást. A bankok ennyire bezsebelték a médiát? Hiszen egy meccset csak 45 percenként illik megszakítani reklámokkal, egyéb műsort meg bármikor. Ez lenne a fontosabb érdek, a reklámból befolyó pénz? Mikor kérdéssé vált, hogy hol legyen a visszavágó, majdhogynem beelőzött Madonna. Érdekes lett volna a Lovin megrendezni a visszavágót. Szerencsére utolsó pillanatokban feleszmélt valaki, és hazai sportsikert közvetíthettek a Puskás-stadionból.

kilátásba helyezte, hogy végre megépítik a debreceni focistáknak azt a stadiont, amit már régóta megérdemelnének.

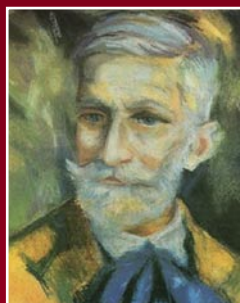
Egyetérték: nem szabad elvenni attól a dicsőséget és a velejáró pénzt, aki megérdemli, sőt támogatni kell, hogy még eredményesebb legyen, ezzel fémjelezvén nemzeti értékeinket. Tudnék javaslatot tenni, hogy kitől kell azon milliárdokat elvenni, ami hiányzik most az államkasszából. Az oktatástól, a kultúrától, az egészségügytől vagy a nemzeti sporttól? Nem! Pedig a Bajnai-kormány ezzel akarja stabilizálni az ország jövőjét. Sikerülne is, stabilan padlóra szorítani a nemzetet. Apropos, Bajnai-kormány. Tévét közvetítésben láthattuk, hogy a lelátóról drukkolt Orbán Viktor is. De valahogy nem láttam a szocialistákat, nem láttam Bajnai urat sem, pedig illett volna ott lennie, ha másért nem, azért, mert ő egy „pártmentes szakember és nem politikus”, az ország miniszterelnöke.

A Loki nem kevés pénzt kapott már most az elért eredményért. Megérdemlik, kívánom, hogy még több sikert érjenek el, és kapjanak, amennyi csak jár nekik. Viszont kicsit értetlenül bámultam a tévét rákövetkező nap. A riporter Debrecen első emberét a Loki győzelméről faggatta. Kósa Lajos részletezte, hogy sok támogatást kapott a csapat a várostól, lakóitól, vállalkozóktól, ez az összefogás is segítette a felkészülést. Értetlenül álltam a kérdés előtt, miszerint odaadja-e a nyert összeget a csapat a városnak? Természetesen a polgármester elutasította még a feltételezést is, s

A miniszterelnök úrnak biztosan akadt jobb dolga, talán annak kiötlésén, „ami fájni fog”. Nekem is vannak ötleteim rá, hogy mi legyen az, ami fájni fog! El kell venni azoktól, akik jogosulatlanul kapnak milliókat, százmilliókat és milliárdokat, vagy végkielégítésként, vagy kétes közbeszerzés vagy pályázati pénzek elnyerésével. Nem csak elvenni kellene ezeket a vagyonokat, hanem be is kell börtönözni a méltatlanul haszonhoz jutókat, a szemtelen multi-cégeket pedig el kell zavarni. Legyen az bank vagy üzletközpont. Ezek nélkül pont jól meglennénk.

KOVÁCS ISTVÁN

80 ÉVE HALT MEG BENEDEK ELEK

varázslatos világ. Nem lehet megszokni, megunni. Benedek Elek olvasó, gondolkodó felnőtté nevel. Behozza a szobába a finn, norvég, orosz, román, bolgár, albán,

német mesék világát. Aki az ő meséin nevelkedik, igazi európai olvasóvá válik.

1859. szeptember 30-án született Kisbacziban, s ott is halt meg 1929. augusztus 17-én. Székelyudvarhelyi és budapesti bölcsészettudományi tanulmányai után a Budapesti Hírlap újságírója. Nehéz utat jár be, a meséíró útját, mert mesét írni pokoli nehéz. A kisgyermek nem udvariaskodik. Vagy élvezi a mesét, vagy nem. Kevés mesemondó van a világon, de Benedek Elek egyike a legnagyobbaknak. A Jó Pajtás és a Cimbora című gyermeklapok ma is élvezhető olvasnivalót nyújtanak gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt.

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percemberek, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

„SARKALATOS TÖRVÉNYEK”

Húsz esztendővel ezelőtt, 1989. szeptember 18-án a Nemzeti Kerekasztal (NEKA) résztvevői, azaz a szocialista hatalom és a tőkés ellenzék képviselői megállapodást írnak alá a hatalom átadásához vezető útról. Ezt követően a szocialista rendszer parlamentje meghozza azokat a törvényeket, amelyek lényegében véget vetnek a szocializmusnak. Módosítják az alkotmányt, szabályozzák a pártok működését, elfogadják a választási törvényt.

AZ MSZMP HARAKIRIJE

A tőkés ellenforradalom Magyarországon békésen ment végbe. Ehhez az kellett, hogy a hatalmat birtokoló MSZMP, illetve annak vezetése maga készítse elő az átadását. Ez a pillanat 1988 májusa, a Kádárt leváltó pártértekezlet után azonnal elindul, de 1989 februárjában gyorsul fel igazán. Februárban az MSZMP Központi Bizottsága dönt arról, hogy új alkotmány kell. Szépen meg is bízzák az akkor 61 éves jogászt, Kulcsár Kálmánt, a Grósz- és a Németh-kormány igazságügyminiszterét. Antallék se bántják majd, Kanadába küldik magyar nagykövetnek. Az MTA rendes tagjaként ma is él, amíg „meg nem öregszik”. A párt vezetése ki is alakítja az új koncepciót. Nem kell deklarálni a párt vezető szerepét, létre kell hozni a köztársasági elnök intézményét az addig működő Elnöki Tanács helyett. Be kell vezetni a népszavazást, és új címer is kell. Márciusban megalakul az Ellenzéki Kerekasztal, amellyel az MSZMP lefolytatja a megbeszéléseket. Mindenki kérteti magát egy kicsit, de a lényeg kezdetől fogva világos: a szocializmusnak vége. A kérdés csupán az, hogy az MSZMP vezetése mennyit hajlandó maga eltakarítani, illetve az ellenzék mit hagy meg neki a későbbiekre.

MEGÁLLAPODÁS AZ ELLENZÉKKEL

A Nemzeti Kerekasztal-tárgyalásokon résztvevő és az aláírásra összegyűlt 17 szervezetből végül is 15 írja alá a megállapodást. Az Ellenzéki Kerekasztal 9 pártja közül kettő, a Szabad Demokraták Szövetsége és a FIDESZ azért nem írják alá a megállapodást – bár kulcsszerepet játszottak annak előkészítésében –, mert nem értenek egyet a köztársasági elnöknek a szabad parlamenti választások előtti és közvetlen megválasztásával. A megállapodáshoz csatolt 6 törvényjavaslat a következő volt: Az Alkotmányt módosító tervezett törvényjavaslat; az Alkotmánybírásról szóló törvény; a pártok működéséről és gazdálkodásáról szóló törvény; az országgyűlési képviselők választásáról szóló törvény; a Büntető Törvénykönyv módosításáról szóló törvény; a büntetőeljárásról szóló törvény módosításáról szóló törvény.

A hatalom és az ellenzék megállapodik arról, hogy „a békés átmenet” a tárgyalások megkezdésétől az 1990. márciusi választások útján létrejövő új Országgyűlés alakuló üléséig tart. Az ellenzék fontos személyi garanciát is kap, mondván, hogy a tárgyalások résztvevői politikai, illetve személyi sérthetlenséget élvezzenek a megbeszélésekkel

összefüggésben kifejtett tevékenységükért. A hatalom megígéri azt is, hogy a rendőrség nem alkalmaz rendőrhatósági kényszerintézkedéseket. A hatalom annyit kap cserébe, hogy az ellenzék leállítja a parlamenti képviselők visszahívására irányuló akcióit. Igaz, ez az ő érdekük is, hiszen a régi parlamenttel akarják elfogadtatni a rendszerváltó törvényeket.

Egyetértés van abban is, hogy „a többpártrendszerű politikai berendezkedés alapvetően nem jelenthet a társadalom számára nagyobb anyagi terhet, mint az egypárti struktúra”. Ebből semmi sem lesz igaz, a többpárti állam az első perctől kezdve drágább. Az MSZMP vezetése arra is vállalkozik, hogy „a kezelésében lévő vagyonból kétmilliárd forint értékben ingatlanokat ad át a kormányzatoknak társadalmi hasznosításra, ideértve a pártok működési feltételeinek biztosítását”, és 50 millió forintot visszaad az állami költségvetésnek.

Megállapodás születik arról is, hogy az országgyűlési képviseléválasztás jelöltjeinek kampányára az állami költségvetésből mintegy százmillió forintra van szükség, amely a jelöltek, illetve a jelölteket állító pártok és szervezetek között normatív alapon kerüljön szétosztásra.

A hatalom végleg kiadja a kezéből a sajtót, mondván, hogy „a nemzeti tájékoztatási intézmények munkájában maradéktalanul érvényesüljön a pártatlanság elve”. Ekkor még az a megállapodás születik, hogy „a politikai stabilitás elősegítése érdekében kívánatos a köztársas-

sági elnök ez évi megválasztása”. Mint tudjuk, ezt később megváltoztatják.

Az MSZMP részéről Nyers Rezső pártelnök, és Pozsgay Imre az Elnökség tagja. Az ellenzékiek között olyan nevek szerepelnek, mint Antall József, 57 éves, az MDF vezéralakja, három éven át miniszterelnök, vagy éppenséggel a 65 éves Szabad György, történész, az MDF politikusa, az MDF-kormány idején az Országgyűlés elnöke. De ott van Füzesy Tibor, 61 éves jogász, a KDNP alapító tagja, később a polgári titkosszolgálatokat felügyelő miniszter. Az aláírók között van Gaskó István, 36 éves, a Magyarországi Szociáldemokrata Párt képviselőjében, manapság a LIGA szakszervezeti szövetség elnöke. Dr. Boross Imre, Prepeliczay István, a Független Kisgazda, Földmunkás és Polgári Párt színeiben, és sokan mások. A dokumentumot aláírják a „Harmadik Tárgyaló Felet alkotó társadalmi szervezetek és mozgalmak”. Az ő bekapcsolásuk az MSZMP vezetésének ötlete volt, és tökéletesen segítette az emberek félrevezetését, azt a látszatot keltve, hogy itt tényleg egy társadalmi meg egyezéstről van szó. Az érdekesség kedvéért megjegyzendő, hogy az aláírók között van Kemény Csaba, a Baloldali Alternatív Egyesülés színeiben, aki később egy darabig a Munkáspárt tagja lesz, de egy idő múlva heves ellenzéki tevékenységével elszigetelődik.

MEGSZÜLETNEK A TÖRVÉNYEK

Németh Miklós kormánya a parlament 1989. októberi ülészakára be is viszi a törvénytervezeteket. Október elején az MSZMP-t felosztatják, és létrejön Nyers Rezső vezetésével az MSZP. Horváth István belügyminiszter, a KISZ KB egykori első titkára, a parlamentben október 20-án kijelenti: a Nemzeti Kerekasztal előzetes megbeszéléseivel nem az Országgyűlés kikerülése volt a cél, hanem az, hogy a ma még nem kellőképpen letisztult politikai erőviszonyok között – elfogadható kompromisszumok kialakításával – biztosítsák a békés átmenetet. Jogilag nem kötelező, hogy a parlament elfogadja a politikai egyeztető tárgyalásokon született megállapodásokat, ám ez most nem jogi, hanem politikai kérdés. A parlament elfogadja a törvényeket.

Az Országgyűlés 1989. október 17–20-i ülésén elfogadta „Az Alkotmány módosításáról” szóló 1989.

AZ ÚJ PARLAMENT ALAKULÓ ÜLÉSE. A TERV SIKERÜLT, TÓKÉS ERŐK MEGDÖNTÖTTÉK A SZOCIALIZMUST

évi XXXI. törvényt, valamint „Az Alkotmánybíróságról” szóló 1989. évi XXXII. törvényt, „A pártok működéséről és gazdálkodásáról” szóló 1989. évi XXXIII. törvényt és „Az országgyűlési képviselők választásáról” rendelkező 1989. évi XXXIV. törvényt. „A köztársasági elnök választásáról” szóló 1989. évi XXXV. törvényben meghatározta a köztársasági elnök megválasztásának szabályait. Az Országgyűlés az 1989. évi XXX. törvényben („A munkásörsg megsejntetéséről”) jogutód nélkül megsjntette a munkásörsgét. A pártok működéséről és gazdálkodásáról szóló törvény (1989. évi XXXIII. tv.) szabályozta a vagyonnal való elszámolást és a gazdálkodást, továbbá megtiltotta a pártok munkahelyi szerveződését.

Születik egy törvény 1956-ról is. „Az 1956. október 23. és 1963. április 4. között, a népfelkeléssel összefüggésben elkövetett politikai bűncselekmény, valamint az ezzel bűnhalmazatban – harci cselekmény során – elkövetett emberölés, rablás, közveszélyokozás vagy személy elleni erőszak miatti elítélések semmisnek tekintendők. Magyarán, az 1956-os ellenforradalom már nem ellenforradalom, hanem népfelkelés, az addig rossz fiúknak tekintettek pedig már a jó fiúk, akiket minden utólagos elismerés megillet.

Németh Miklós 1989. október 22-én,

vasárnap beszédet mond a televízióban. „A hét, ami mögöttünk van, lezárt és megnyitott egy korszakot a magyar történelemben. A magyar parlament által elfogadott törvények jogot és okot adnak erre a minősítésre. A törvényhozók feltették a koronát arra az alkotásra, amit társadalmunk politikailag aktív erői a nemzeti haladás eszméjétől vezelve kemény munkával, önmagukkal, egymással és a múlttal megküzdve előkészítettek. Ez teszi lehetővé, hogy most Önöket egy holnap kikiáltandó Magyar Köztársaság polgáraiként köszönhetem. Remélem, köszöntésemet legtöbbjük meghitt családi körben fogadja.” Majd így folytatja: „nemesítsük értékke és kovácsoljuk erővé a sokáig fájdalmasan titkolni kényszerített 33 év előtti hősiés áldozatot. Akkor egy tragikusan megnyomorított, nemzeti önértetében meggyalázott, a szabadság nevében szabadságától megfosztott nép kelt fel, hogy önmaga törvényei szerint élhessen. A tiszta szándék mélyről tört fel, s ezért a kitörés tisztátalan hordalékot is felszínre dobott. Aki csak ez utóbbit látta, vagy akarta látni, tragikusan tévedett. És tragikusan vétkeztek azok, akik a levert felkelés után terrorral félemlítették meg a népet, mely nem akart mást, csak magyarként, emberi módon élni.” Rá egy nappal, 1989. október 23-án megszűnik a Magyar Népköztársaság. ■

TILTAKOZÁS A KONZERVGYÁRÉRT

A Baloldali Front debreceni szervezete augusztus 28-án szóróláposzással egybekötött tiltakozó akciót tartott a Debreceni Konzervgyár előtt.

Követeljük az önkormányzattól, a kormánytól és mindenkitől, aki ez ügyben lépéseket tehet, ne hagyják, hogy a magyar dolgozók elbocsátása árán nyerjen piacot a francia tulajdonú multinacionális csoport. Tiltakozunk az ellen, hogy a francia CECAB csoport szisztematikusan építi le a Glo-

bus magyarországi gyárait, azért, hogy a szintén tulajdonában lévő francia konzervgyárak termékeinek piacot nyisson! – nyilatkozták.

A Globus magyar állami vállalként indult, melyet 1993-ban alakítottak részvénytársasággá és privatizálták. 1998-ban megvásárolták a Food-Farms Rt-t, amely tulajdonosa volt az Alföld egyik legjelentősebb konzerv- és hűtőipari cégének. A vétellel a Globus Rt. a Debreceni Konzervgyár tulajdonosává vált.

2003-ban a Globus-é többek között a nagykőrösi, a budapesti, békéscsabai és debreceni konzervgyár.

2006-tól a Globus a francia CECAB tulajdona.

2009-re az immár francia Globus bezárja előbb nagykőrösi, majd budapesti üzemét, és jelentősen leépíti békéscsabai gyárát. A szakszervezet törvénytelen ségerekre hivatkozva tiltakozik, hiába.

2009. januárjáig bezárják a debreceni konzervgyár babfeldolgozó részlegét, 200 dolgozót bocsátanak el.

Ekkor Kovács Zsolt, a debreceni üzem igazgatója a következőt nyilatkozta: „Egyetlen dologban tudunk segíteni az elbocsátottaknak, és ezt belevettük a felmondólevélbe is: visszavárjuk őket a 2009-es nyári szezonban, júniustól októberig dolgozni, amennyiben akkor még van lehetőségük visszajönni”.

Ennek ellenére a nyár folyamán nemhogy visszahívott embereket, hanem újabb 50 állandó dolgozójától vált meg a debreceni konzervgyár.

A Pártért, magunkért!

„A kis dolgok összeadódnak” – mondta egy bölcs ember – és sok lesz belőle – gondolom én. Ebben bízott az Elnökség is, amikor útjára indította a 2010-es választások pénzügyi alapját megteremtő gyűjtési akciót.

A héten mindannyian levelet kaptunk a Munkáspárt elnökétől. Ebben a levélben köszönetet mondott minden párttagnak, aki az elmúlt négy évben anyagilag támogatta a Párt működését, hiszen e nélkül nem lettünk volna képesek élni, létezni, és újabb anyagi támogatást kért a parlamenti választások sikeres lebonyolítására. Pénz kell a jelölt állításhoz, a propagandaanyagok előállításához, plakátok készítéséhez, hirdetésre, médiaszerepléshez. A jó szereplés záloga nem csak a jó politikai munka, anyagi áldozatvállalás is kell.

Ezt kérte tőlünk az elnök, anyagi áldozatvállalást, a pártért, magunkért, a hitünk érvényesüléséért.

Nézzük az első hét eredményét!

120 elvtársunk adományozott, 610 ezer forintot.

Egy főre vetítetten ez 5100 forint átlag befizetést jelent. Amire igazán büszkék lehetnénk, csak hogy az átlag olyan, mint a magyar átlagkereset, ami nem mond semmit, csak a lényegét takarja el, hogy hányan élnek minimálbéren és hányan dúskálnak a pénzben. A mi átlagunk is ilyen. Vannak, akik áldozatot hoztak, vannak, akik nem.

Karcag alapszervezet 50 ezer forintot küldött, Lakatos elvtárs 30 ezer forintot.

Négyen, Garai Imréné, Lénárt József, Újfalvi Sándor, és jómagam 20 ezer forintot adtunk. Tizenhét elvtársunk Fauszt Ferencné, Bozó Mihály, Horog Ferenc, Fodor László, Erdős István, Dóka József, Varga Antal, Varga Antalné, Delikát Dóra, Váncsa Csaba, Zentai Artúrné, Hajdú József, Béres István, Béres Istvánné, Rátkai István, Muskovics Lőrincné, Kovács Gyuláné 10 ezer forintot adományoztak.

Sok ezer forintos befizetés jött, de van Nógrád megyéből 500 forintos adomány is. Mindenki maga tudja, hogy áldozatvállalásának hol a határa. Lehet, hogy olyan elvtársam küldte az 500 forintot, aki a szájától vont meg azt és akkor azt is köszönöm, köszönjük. De biztosan tudom, hogy egyik megyei társam ezer forintos befizetése a napi zsebpénzénél is kevesebb.

Hiszek abban, hogy ez a Párt képes saját erőből annyi pénzt összegyűjteni, hogy az országban mindenütt lehessen a Munkáspártra szavazni, hiszek abban, hogy mindenki érti és érzi a feladat nagyságát és komolyságát, és ennek tudatában teljesíti feladatát.

Egy hét múlva újra beszámolok.

Karacs Lajosné
alelnök

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>